

Népek missziája

A Pápai Missziós Művek magazinja • VI. évfolyam, 2. szám • 2012. október

Ingyenes lap. Adományaikat a missziók javára köszönettel fogadjuk.

XVI. Benedek pápa üzenete a Missziós Világnapra

Menjetek és hirdessétek az Evangéliumot

Magvetők, akik az elvetett mag befogadói is

Hálatelt szívvel

**Beregújfalu, ahol az Isten segítette az újrakezdést
A tizenhét ifjú „hálaéneke” a tüzes Kemencében
Belső erő és kiegyensúlyozottság**

♦ Etiópia – több mint 800 koldus-gyerek részesül képzésben, hála a Páli Szent Vincéről nevezett Irgalmas Nővéreknek

A nővérek, annak ellenére, hogy maga az iskola is helyszűkében van, egy kis könyvtárat és még egy játszótércekkét is teremtettek a gyerekeknek. A tanulók mind szegény családokból származnak, és a szülők többsége AIDS-ben vagy leprában szenved. Sok gyermek már betegen születik, másokat a főváros utcáin szednek össze, ahol koldulnak, hogy eltartsák családjaikat. Néhányan lottójegyeket, rágógumit vagy cukorkát árulnak, mások a „hivatásos koldusok” bandájához tartoznak, ők bohócnak öltöznek és akrobatikus mutatványokat végeznek, hogy így hívják fel magukra a figyelmet.

A kéregetés illegális Etiópiában, ezért a szülők csak délután engedik ki a gyermekeket, amikor kevesebb rendőr van az utcákon. Sajnos a prostitúció is nagyon elterjedt. A nővérek tovább keresik a kis koldusokat a városban, de nem járnak mindig sikerrel, mert gyakran az összekoldult pénz a családok egyetlen bevétele. A gyermekek ismerik az utca szabályait, és nem merik elfogadni, hogy valaki gondoskodjon róluk.

♦ Thaiföldi misszió – hídépítés a vallások és kultúrák közt

P. Anthony Le Duc, vietnámi születésű amerikai pap az észak-kelet thaiföldi Udon Thani egyházmegyében található Nongbua Lamphu egyetlen plébániáján evangelizál. Anthony atya gyermekként arról álmodozott, hogy úrhajós lesz, vagy író, orvos, pszichológus; de később, a Berkeley Egyetem kollégiumi éve alatt, felfedezte hivatását és belépett a verbita rendbe. „Misszionáriusnak menni, - mint mondja -, általában nem szerepel a fiatalok fő célkitűzései

között”. „Megvenni a legújabb mobil telefon modellt - teszi hozzá - sokkal fontosabb számukra, mint elmenni a vasárnapi misére”. Amikor megvallotta családjának és barátainak, hogy Thaiföldre készül menni Isten ígését hirdetni, ez volt a válasz: „Hogy fogod tudni valaha is megtanulni azt a furcsa helyi nyelvet?” Isten terve azonban legyőz minden akadályt és nehézséget: „Elkezdttem tanulni a thai nyelvet - folytatja Anthony atya -, és ahogy egyre jobban tudtam már ezen a nyelven beszélni, annál jobban csodáltam a thai kultúrát.” A Nongbua Lamphu-i Szent Mihály Arkangyal plébánia közössége kis katolikus közösség a többségi buddhista társadalom közepén, ahol az idős emberek többsége otthon vigyáz a gyerekekre, míg a szülők Bangkokban dolgoznak.

„A híd szerepét töltjük be a különböző vallású emberek között. Munkánk része a HIV-fertőzött emberek közötti tevékenység is, ami által kapcsolatba kerülünk a plébánia körzetében élő más vallású lakossággal is. Azután ott vannak az árvák, akik miközben együtt játszhatnak a többi gyerekekkel, ezáltal a szolidaritás és kölcsönös elfogadás konkrét jeleivé válnak a plébániai közösségben” – mondja Anthony atya. A Szent Mihály Arkangyal plébánia igazi „nemzetközi” közösség, amely a szentmisék során a különböző kultúrákból, nemzetiségekből és nyelvekből összetevődő sokszínűségéről tesz tanúságot, például a liturgiának angol, vietnámi, indiai, tagalog nyelven, vagy az északkelet- és közép-thaiföldi dialektusban való ünneplésével. (Catholic Mission)

♦ Tajvan – Támogassuk a hivatásokat Afrikában: a tajvani Pápai Missziós Művek kezdeményezése

„Hatvan évvel ezelőtt a Pápai Missziós Művek támogatta a hivatások számának növekedését Tajvanon. Ma már mi tudunk segíteni másoknak, és ezért kötelességünk, hogy hozzájáruljunk a hivatások kibontakoztatásához a világ szegényebb részein, ezért ►

Tartalom

Menjetek és hirdessétek az Evangéliumot	4
Az egyház segítse felfedezni a hit örömét	6
Hálatelt szívvel	7
A Szent Gyermekség Műve nyári tábora	8
Villanások a missziós gyermekcsoportok életéből	10
Beregújfalun, ahol az Isten segítette az újrakezdést	12
Rejtvény	13
A Hit éve elé: „... és semmi sem lesz lehetetlen nektek ...”	14
A tizenhét ifjú „hálaéneke” a tüzes Kemencében	15
Egy édesapa gondolatai a misszióról a Hit éve kapcsán	15
A keresztkben élet van	16
Belső erő és kiegyensúlyozottság	18
Missziós vasárnap	20

Népek missziója

Kiadja a Pápai Missziós Művek
Főszerkesztő, felelős kiadó:
 P. Benven Sebastian Madassery SVD, a PMM igazgatója
Szerkesztés és korrektúra: a PMM önkéntesei
Tördelés: Peidl Péter

Pápai Missziós Művek
 1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.
 Tel./fax: 06-1-226-4610
 e-mail: pmmmisszio@gmail.com
 www.papaimisszio.hu

Nyomtatás: D-Plus Kft.,
 Felelős vezető: Németh László ügyvezető
 Budapest III. Csillaghegyi út 19-21.

A hittől a szeretetig

Egyre erősödik bennem a gondolat, hogy az embernek fejlődnie kell a hittől a szeretetig, hogy üdvösségre jusson. Egyedül a hit nem elég ahhoz, hogy megismerje az Istent, hanem szeretetre van szüksége, hogy megtapasztalja Őt.

Mert Ő a Szeretet! A hit az első lépés – hogy van Isten, hogy Ő elküldte Fiát, Jézus Krisztust, aki az emberek üdvösségéért halt meg a kereszten, feltámadt, Atyjához visszatért, és elküldte a Szentlelket, aki a teljes igazságra vezeti az embert. A teljes igazság pedig a Szeretet. Szent Pál is a Szeretet felé növekedett a lelki életében, mert egy igazi misszionáriusnak nem csak hinni kell Jézusban, hanem sokkal inkább szeretni kell Őt. A szeretet himnuszban (1Kor 13)

világosan meg is magyarázta ezt a titkot.

Fontos azonban felismerni, hogy ez a szeretet nem azt jelenti, hogy elhalmozzuk az embereket érzésekkel, hanem bölcs és felelősségteljes cselekedet, mely az örök életre vezeti az embert. Ezek azok a tettek, melyeket csak Jézus iránti szeretetből, önzetlenül, másokért végzünk. A Szeretet nem ismer határokat. Vagyis, a szeretet mértéke a mértéktelenség.

Isten úgy szerette a világot, hogy egyszerűen Fiát adta oda, hogy őáltala üdvözljön a világ. Istenben bízva, elfogulatlan szeretettel nyissuk ki szívünket a világ felé ebben a missziós hónapban. Szeretetből jöttünk, Szeretetségben élünk és Szeretetbe térünk vissza.

Sebastian

P. Benvin Sebastian Madassery SVD
a Pápai Missziós Művek
magyarországi igazgatója

▶ „örökbe fogadunk” néhány afrikai szeminaristát.” Ez áll a tajvani PMM nyilatkozatában, melyet augusztus 15-én a „Gyűjtés Napja a Hívásokért” ünnepség alkalmával tettek közzé. Mint Felice Chech atya, a tajvani Pápai Missziós Művek igazgatója a Fides missziós hírgyűjteménynek küldött üzenetében írja: „Afrikában a papok képzése öt évig tart. A költség évente 2.500 tajvani dollárt tesz ki. Afrikában igen sok fiatal ember akar pap lenni, de anyagiak hiányában ez nem valósulhat meg. Az Egyházban minden vasárnap imádkozunk a hívásokért – de az ima nem elég, konkrét segítségre van szükség, hogy minél több papot és szerzetest képezhessenek.” (Agenzia Fides)

♦ Aleppo

Betörték és kifosztották az aleppói görögkatolikus metropolita érsek székhelyét a szíriai kormányerők és ellenzékiek közötti összeütközések során. Az érsek és segédpüspöke néhány pappal együtt pár órával az esemény előtt menekült el, és az aleppói ferences rendházban kerestek menedéket. A Fides hírgyűjtemény helyi katolikus forrásai szerint a felelősök „nem azonosított csoportok, akik vallásháborút akarnak szítani és a szír lakosságot vallási konfliktusokba akarják kergetni.” George Abu Khazen ferences atya, az aleppói római katolikus közösség apostoli helynöke, aki befogadta görögkatolikus testvére-

it, elmondta, hogy az érsek mélyen megdöbbent az incidens felett, és csak egy szót ismételt: „Miért?”

A görögkatolikus (melkita) mellett a maronita katolikus érsekséget is megtámadták a harcok során. Az ellenzékiek betörték a bizánci keresztény múzeumba is. Geroqe atya szerint még mindig nem látszik a konfliktus megoldása, mert nincs elegendő nyomás sem nemzeti, sem nemzetközi szinten ahhoz, hogy a szereplők valódi párbeszédet folytassanak. „Dzsihádisták csoportok beavatkozásával kísérletet tesznek a vallási gyűlölet és konfliktus szítására. Egyre növekszik a vahabita és szalafita iszlám fegyveresek száma, akik Cseccenföldről, Pakisztánból, Libanonból, Afganisztánból, Tunéziából, Szaúd-Arábiából, Líbiából érkeznek. Ezeknek a csoportoknak egyetlen céljuk van, hogy káoszt, rombolást, atrocitást okozzanak, és megbénítsák a társadalmi életet.” (Agenzia Fides)

♦ India – Változnak az idők

Szabadságom alatt az egyik híres ke-lalai napilapban láttam ezt az érdekes hírt, gondoltam, megosztom a Né-

pek Missziója olvasóival is. A cikk címe a következő: „Egy ormány segítsége”. Az elefánthajtó egy kemény munkás nap végén a szokottnál is több pénzt kapott. Gondolta, hogy megünnepli ezt a szép napot. Leitta magát a sárga földig, majd felült az elefántjára. Nem telt bele sok idő, az elefánthajtó leesett a magasból. Drámai jelenet következett: az okos elefánt észrevette, hogy a gazdája nincs magánál. Próbált neki segíteni és talpra állítani, de hiába. A cikk szerint az eset egy forgalmas úton történt. Az elefánt leállította a közlekedést, és közel két órán át öröködött részeg gazdája fölött, hogy ne érje semmi baj. Mi a tanulság? Eljött az idő, mikor már az állatok is észreveszik, ha az ember nincs magánál. Sőt, ők segítenek lábra állni az „okos” embernek. (Sebastian atya)

Várjuk olvasóink véleményét

a Népek Missziója magazin cikkeiről, valamint a misszióval kapcsolatos kérdéseiket is. Üzenetet honlapunkon keresztül is lehet küldeni:

www.papaimisszio.hu • e-mail: pmmmisszio@gmail.com

• Pápai Missziós Művek 1223 Budapest, Jókai Mór u. 14. • Tel.: (06-1) 226-4610

Menjetek és hirdessétek az Evangéliumot

Beszélgetés Beer Miklós váci megyéspüspökkel

Beer Miklós püspök úr nem először vett részt missziós együttléteinken. Tavasszal Mátraverebély–Szentkúton, nemzeti kegyhelyünkön, megtisztelte jelenlétével a missziós gyermekek zárándoklatát. Idei nyári táborunkban, Kemencén, a Börzsöny lábánál tartott szentmisén pedig a magvető példája kapcsán lelkesítette kis missziósainkat.

Boldog Kalkuttai Teréz anyát és Szent Lőrincet állítva példának, bátorított minket, hogy a kincsünk a szívünkben legyen, és mint a jó földbe hullott mag, bő termést hozzunk. Isten mindnyájunkat nagynak álmódott. Vegyük észre a körülöttünk élő szegényeket, szomorúakat és rászorulókat! Jézus áldozata kiapadhatatlan forrásunk, hiszen minden szentmisében testével és vérével táplál minket. Ebben az istengyermekség-tudatban legyünk nagylelkűek, hiszen van miből adakoznunk.

Mint megtudtuk, püspök atya nagyon fontosnak tartja a fiatalok és a papok kö-

zötti bizalmat. Szerettük volna, ha a fiatalokkal kapcsolatos eddigi tapasztalatait megosztja velünk, ezért Sebastian atyával együtt meglátogattuk a váci püspökségen, és baráti beszélgetésben kérdeztük a misszióról. „Az egyház missziós küldetését abban látom, hogy együtt kell élni híveinkkel – fiatalokkal, felnőttekkel – és osztozni kell gondjaikban, fájdalmaikban, bánatukban és örömeikben. Úgy, ahogy az Úr Jézus eljött közénk, és közöttünk élt. Ez az egyház missziós küldetése. Ott lenni soként, kovászként. Fiatal papként ez olyan természetes volt számomra” – mondta a püspök atya.

■ Sebastian atyával mi a Pápai Missziós Művek képviselőjében vagyunk itt, és azt látjuk, hogy a legtöbb missziós gyermek a váci egyházmegyében van. Ez biztos nem véletlen.

Mindig is szerettem résztvenni a gyermekek játékaiban, foglalkozásaikon. Ez mindig közel állt a szívemhez. Ahogy Jézus is mondja: Engedjétek hozzám a gyermekeket! – tehát a Szent Gyermekség Műve találkozott az én eddigi gondolkodásommal.

■ Manapság gyakran kerül szóba, hogy Európa milyen gyors ütemben szekularizálódik. Mi erről Püspök atya véleménye?

Sokszor beszélek arról fiatal papjainknak, hogy mára mi is missziós területté váltunk. Elmúlt az előző időszak, már senki sem tiltja, hogy terjesszük a hitet. Ma már nem elég a plébánián belül élni, ki kell lépni, a hívek után kell menni. A szentségek kiszolgáltatásán kívül az embereknek másra is szükségük van. Honnan kapnának az emberek indíttatást, ha még senki nem beszélt nekik Istenről?

■ Püspök atya szerint nagyon fontos a családlátogatás a missziós munka vonatkozásában: „Menjetek és hirdessétek az Evangéliumot”.

Fontos, hogy ezt a küldetést mindenki megértse. Keresztységünkben fakadóan kötelességünk a misszió, és legyünk a föld sója, a világ világossága és a hegy-

re épült város. Biztos, hogy mindenki-
ben ott van a vágy a szeretetre, és az
emberek lelkében kell felkelteni azt az
igényt, hogy erre választ tudjanak adni.

Még kísért minket a 'szolgáltató egy-
ház' képe, de nem szabad ebben gon-
dolkoznunk. Szent Péter szavai szerint
'Mi nem hallgathatunk arról, amit lát-
tunk és hallottunk'. A belső örömről
beszélünk, és arra indít minket, hogy
az Örömhírről másoknak is beszéljünk.
A papképzésben is ezt kell szem előtt
tartanunk, és hogy ez mind nagyobb
hangsúlyt kapjon. Mi egy pogány világba
megyünk. Európa most nem keresztény.
Az új nemzedéknek a gyermekeken ke-
resztül kell felnyitni a szemét. Minden
területen emberhalásznak kell lennünk.

■ *Mondatait alátámasztva, püspök atya
a plébánián lévő mozgalmak hosszú so-
rát mutatta be, ami fényes bizonyítéka
a Váci Egyházmegyében folyó intenzív
apostoli munkának. Hogyan látja Püspök
atya, tudják az emberek egyáltalán, hogy
miben, illetve kiben hisznek? – tért rá Se-
bastian atya hitünk egyik legfontosabb
kérdésére.*

Nagyon fontosnak tartom a felnőtt
oktatást, a rendszeres felnőtt kateké-
zist. Tudjuk felnőtt módon megfogal-
mazni a hitünket, hogy kiben hiszünk
valójában. Nélkülözhetetlen a Szentírás
pontos ismerete, mert egy nemzedék ki-
maradt, akik nem kapták meg a megfe-
lő hitoktatást. Mi a megváltás titka? Ki

az, aki engem megváltott? „Ti törődje-
tek egymással!” (Vö. 1Kor 12,25). Nekünk
kell tehát megtanítani a többieket. Lát-
szik-e rajtunk, sugárzik-e rólunk, hogy mi
megtaláltuk a kincsünket?

A missziós atyák jelenléte az egyház-
megyékben szintén felhívja a figyelmet,
hogy érezzük az apostoli felelősséget
a környezetünkben élőkkel szemben.
A Pápai Missziós Művek csoportjai a plé-
bánia köré gyűlve mutatják, hogy 'jó ne-
künk itt lennünk'. Boldog II. János pápa
is kiemelte, hogy nincs az egyháznak jö-
vője a gyermekek nélkül.

■ *Hogyan látja Püspök atya a Szent Gyer-
mekség Művét az egyházmegyéjében,
hiszen itt vannak a legtöbbben? – kérdezi
Sebastian atya.*

Egyszerűen csak örömmel tölt el,
hogy vannak – mondja nevetve. Tényleg
csodálatos, hogy a gyermekek milyen
fogékonyak! Mostanában a gyermekek
jóságuk is egyfajta misszió. A mai
individualista társadalom ugyanis leg-
alább olyan nagy kihívás, mint annak
idején a kommunista szemlélet. Manap-
ság hangsúlyosabban kell küzdenünk.
A missziós táborok erre nagyon jó alkal-

mat nyújtanak. Oszd meg, amid van, add
oda a játékodat a másinak is! Nagy fel-
adat az önzésből kivezetni a gyermeke-
ket, de ebben segít az együttlét öröme.
A feszített élettempó, szülőké és gyer-
mekké egyaránt, szintén nagy kihívást
jelent még a papoknak is.

Remek kezdeményezés a találkozók
szervezése, melyek során a különböző
egyházmegyék megmutathatják egy-
másnak apostoli munkájuk gyümölcseit.
Ebben a Szent Gyermekegy csoportok
is kivették és kiveszik a részüket. Az or-
szágos találkozó Máriaremetén, vagy
a váci egyházmegyei, szeretetteljes, ví-
dám együttlét Mátraverebély-Szentkú-
ton, és a közös ima öröme mindenkit el-
töltött”.

Beszélgetésünk végén nem marad-
hattak el a humoros anekdoták sem,
kiemelve azt, hogy figyeljünk egymás-
ra, segítsük a körülöttünk élőket. Mivel
nincs jó pásztorki bárányok nélkül, püs-
pök atyának arra is volt ideje, hogy meg-
mutassa nekünk a püspökségen élő két
kis igazi báránykáját – egy feketét és egy
fehéret: Mózes és Gyopárkát...

Megköszönjük Beer Miklós püspök úr-
nak a beszélgetést, és hisszük, megvalós-
ult annak az idős nének a kérése, aki
a püspökszentelésén megígértette vele:
„Hát idefigyeljen Püspök úr! Ezentúl is
maradjon normális, jó ember!” Hálát
adunk az Úrnak a missziós gondolatok-
kal teli együttlétért! Dicséretessék a Jé-
zus Krisztus!

Subertné Haála Judit

Az egyház segítse felfedezni a hit örömét

XVI. Benedek pápa üzenete a 2012. évi Missziós Világnapra

50 évvel a zsinat után szükséges, hogy az egyház találjon rá az első keresztény közösségek apostoli lendületére. Bár kicsik és védtelemek voltak, ezek a közösségek hirdetni tudták az Evangéliumot az akkor ismert egész világon. Ezzel buzdít XVI. Benedek a 2012-es Missziós Világnapra írt üzenetében, amelyet január 25-én tettek közzé a Vatikánban. Az „ad gentes” misszió legyen az egyház minden tevékenységének állandó távlata és szeretetének forrása – hangsúlyozza a Szentatya.

Abban az időszakban, amikor a Föld déli féltékéjének és keleti részének szegény felét „harmadik világnak” nevezték, az ezeken a területeken élő egyházak püspökei eljöttek Rómába, hogy elhozzák lelkes tanúságtételüket az evangelizálásról. Kisebbséget alkottak és közösségeik a hithirdetés eszközeinek tragikus hiányával küszködtek. XVI. Benedek a II. Vatikáni Zsinatnak ebből a képéből indul ki, hogy rámutasson:

a fiatal és formálódó egyházak pásztorainak tapasztalata jelentősen hozzájárult annak megerősítéséhez, hogy nagy szükség van az „ad gentes” misszióra.

A zsinatot követő 50 évben ez a fel fogás nem halványult el, sőt termékeny teológiai és lelkipásztori elmélkedést indított el. Ennek az időszaknak minden pápája prioritásnak tartotta az evangelizálást. Krisztus missziós küldetése, amelyet elsőként az apostolokra, majd

a püspökökre bízott, nem merül ki az Isten népének egy részére fordított figyelemben, hanem ki kell terjednie az egyház minden tevékenységére a plébániáktól a szerzetesi intézetekig, az egyházi mozgalmaktól minden egyes keresztény hívőig. Ezért a lelkipásztori terveknek és az egyházmegyei szervezeteknek is alkalmazkodniuk kell az egyház életéhez, amely egy folyamatosan változó világ mindennapjaiban és nemcsak Nyugaton, hanem szinte mindenhol a hit válságában él.

Az egyháznak idén lesz módja, hogy elmélkedjen e téma különböző aspektusairól a Hit évének megünneplésével és az új evangelizációról szóló püspöki szinóduson. Mindkettő legyen alkalom a missziós együttműködés fellendítésére – hangsúlyozza üzenetében a pápa. A hit és a hithirdetéssel együttjáró kötelezettségről elmélkedve új lelkesedést kér, hogy a keresztények segítsék a hit örömeinek újrafelfedezését különösen azokban az országokban, ahol az Evangéliumot már évszázadok óta ismerik, de kezdik elveszíteni az Istennel való kapcsolatot.

Az evangelizáció iránti aggodalom sose sodródjon az egyházi tevékenység és a keresztények személyes életének peremére. Az Evangélium iránti szenvedély éljen mindig szívünkben és társuljon hozzá a szeretet – figyelmeztet XVI. Benedek. A hit hirdetése segítség felebarátunk számára, igazságosság a legszegényebbek iránt, tanulási lehetőség a legtávolabbi falvakban, orvosi ellátás a legelzártabb helyeken, szabadulás a nyomorból, rehabilitáció a peremre szorultak számára, támogatás a népek fejlődése számára, az etnikai ellentéteken való túllépés, valamint tisztelet az élet iránt annak minden fázisában.

A Szentatya köszönetet mond a ma apostolainak, papoknak, szerzeteseknek és világiaknak, különösen is a Pápai Missziós Műveknek elkötelezettségükért. Majd az egyház tekintetét a kétezzer évvel ezelőtti modellre irányítja. Szükség van ma is az első keresztény közösségek apostoli lendületének újrafelvételére, amelyek bár kicsik és védtelemek voltak, de tanúságtételükkel tudták hirdetni az Evangéliumot az akkor ismert egész világon – zárja a Missziós Világnapra írt üzenetét XVI. Benedek pápa.

Forrás:
Vatikáni Rádió,
Magyar Kurír

Hálatelt szívvel

Hálátlan az a szív, amely elfelejti azokat a lépcsőket, amelyek őt segítették abban, hogy tovább jusson. Szent Pál leveleiben többször lehet olvasni, ahogyan hálatelt szívvel gondol vissza azokra a dolgokra, amelyeket az Úr véghezvitt életében. A missziós tudattól teljesen átjárva egyszer így mondta: „Jaj nekem, ha nem hirdetem az Evangéliumot!” (1Kor 9,16) Ez a missziós elkötelezettség Jézus bensőséges megismeréséből fakad.

Azóta, hogy 2007. májusában megkaptam a kinevezésemet, minden erőmet összpontosítottam erre a feladatra. Nem volt könnyű az elmúlt 5 év, de mindig éreztem a Szentlélek vezetését. Hálat adok a Jóistennek, hogy megismerkedhettem több száz pappal, felnőttel, fiatallal és gyermekkel. Soha nem bántam meg, hogy vállaltam ezt a feladatot. Az egyházmegyéik főpásztorai mindig nagy örömmel fogadtak, és minden támogatást nagylelkűen megadtak. Ezekben a megnyilvánulásokban mindig látom az Úr kezét és a Lélek jelenlétét.

Most néhány fontos örömet szeretném felidézni, ahogy a Pápai Missziós Műveknél eltöltött 5 évemet összegzem.

- Öröm, hogy ma már több mint 600 gyermek hivatalosan is tagja a Szent Gyermekség Művének, amelyet 2009-ben indítottunk újra.
- Öröm, hogy több tízezer ember ismeri a Pápai Missziós Művek fontosságát és küldetését a világban, és önzetlenül támogatja annak működését.
- Öröm, hogy több egyházmegyében rekollekciót és lelki gyakorlatot tarthattam papoknak és ezáltal segítettam frissíteni bennük a missziós lendületet.
- Öröm, hogy bárhová is megyek Magyarországon és magyarul területeken a határon túl – nagy örömmel fogadnak. Eszembe jutnak Jézus szavai: „S ha csak egy pohár friss vizet is ad inni egynek, a legkisebbnek közül, azért mert az az én tanítványom, bizony mondom nektek: nem marad el a jutalma” (Mt 10,42)
- Öröm, hogy személyesen is találkozhattam XVI. Benedek pápával, aki megígérte: imádkozom a magyar misszióért.
- Nagy öröm, hogy vannak olyan munkatársaim és önkénteseim, akik önzetlenül és szeretettel segítik a Pápai Missziós Művek küldetését hazánkban. Jól tudom, hogy ezek nélkül az

elkötelezett testvérek nélkül kevésbé és gyöngén teljesítenem volna a feladatomat. Hiszen a missziós lelkiületet és küldetést ők is megkapták.

Ha mindent le kellene írnom, ami az 5 év alatt történt, az egész Népek Missziója magazin nem lenne elég hozzá. Ezért úgy érzem, mint Szent Pál: a jó harcot megharcoltam, és a pályát végigfutottam – ez mind Isten segítségével, és a ti segítségetekkel történt. Továbbra sem felejtjük el Boldog II. János Pál pápa missziós enciklikájának bevezető mondatát: „Az Üdvözítő missziója, melyet az Egyházra bízott, még nagyon messze van a beteljesedéstől, ... az egyetemes emberiséget tekintve, ez a küldetés még csak a kezdeténél tart”.

Sebastian atya

Magvetők, akik az elvetett mag befogadói is

A Szent Gyermekség Műve nyári tábora

A missziós gyermekcsoportok idén a Börzsönyben fekvő festői kis faluban, Kemencén tartották szokásos évi táborukat. A tábor nem kizárólag a nyaralásról, pihenésről, szórakozásról – bár ezekben is bőven volt részünk –, sokkal inkább az elmúlt tanévben végzett missziós tevékenységek összegzéséről és egyben a következő év feladataira való felkészüléséről szólt.

A tábor remek alkalom volt az ország különböző részeiből érkezett missziós gyermekek és csoportkísérőik közötti kapcsolat elmélyítésére, igazi közösséggé formálódására is. Idén három görögkatolikus iskolából 45 kis missziós is érkezett. A csoportkísérőkön és az önkéntes felnőtt segítőkön kívül 17 fiatal, középiskolás és egyetemista – a hamarosan megalakuló országos Ifjúsági Missziós Társulat leendő tagjai – segítettek.

Az idei év mottója: „Magvetők” volt, a tábor ígését pedig Máté evangéliumából választottuk: „A jó földbe vetett mag pedig az, aki hallja az ígét és meg is érti azt. Aztán gyümölcsöt hoz: az egyik százszorosot, a másik hatvanszorosot, a harmadik harmincszorosot” (Mt 13, 23). Az egyes napok témái és programjai is e köré szerveződtek: a magvetés, a földművelés, a természet és környezet ismerete, szeretete, tisztelete és

védelme; a hit magvainak elvetése, gondozása. Igyekeztünk mindezeket a témákat elmélyíteni, de legfőképpen megélni.

A mindennapi szentmisékben a gyerekek ünnepélyes körmenetben vitték az oltárhoz a felajánlási ajándékokat: a termőföldet, a gabonamagvakat, gyümölcsöket, virágokat, a kenyeret és a bort. A tábornyitó szentmisén Sebastian atya egy kis tálba néhány búzaszemet ültetett és a táborozók gondoskodására bízta. A tábor végére a búzaszemek szárba szökkenek.

Minden napnak volt egy missziós védőszentje, akinek közbenjárását kértük a táborozókért és az otthonmaradt missziós gyermekekért. Az esti ima előtt a gyerekek megismerték a szentek és boldogok élettörténetét, mint az afrikai Bakhita Szent Jozefina és Boldog Isidore Bakanja, majd Lisieux-i Kis Szent Teréz, azután a gyermekek védőszentjei: Szent Sztilianosz és Bosco Szent János; végül pedig Boldog Kalkuttai Teréz anya életútját.

Első napunk témájául – az elmúlt évi projekt lezárásaként – Afrikát és az étel megbecsülését választottuk. Vendégünk a Ghánából érkezett, és az idén Magyarországon diakónussá szentelt verbita szerzetes, Tengan Sebastian volt, aki a délelőtti előadás után még afrikai táncra is megtanította a tábor-

lakókat. A lányok afrikai hajfonatokat készítettek egymásnak missziós színű szalagokkal, a fiúk pedig afrikai – mezítlábas – focirangadót vívtak. Ebédkor a gyerekek kipróbálták, milyen érzés közös tálból kézzel enni a rizst, majd az egyetlen darab húst nyolc felé osztani.

A tábor idején kétszer is volt alkalmunk felismerni Isten ajándékait és jelenlétét a természetben. A közeli tanösvény bejárása során az ott honos növényekkel és élőhelyekkel ismerkedhettek a gyerekek, másnap pedig egész napos kirándulást tettünk a Kemence-patak és az egykori Kemencei kisvasút nyomvonala mentén. Az utolsó kilométereket komoly pontvadászat tette izgalmassá, a célban pedig Sebastian atya várt minket hatalmas frissítő dinnyékkel.

Harmadik napunk témája a „Misszió – templomépítés – élő kövek” volt. Megismerkedhettünk a következő év nagyprojektjének, a kárpátaljai Beregújfalu épülő kis kápolnájának helyszínével; az ott élő cigányközösség életével, hitükkel és az ő szolgálatukat felvállaló önkéntes tanárokkal, hitoktatókkal. Michels Tóni atya, Beregújfalu plébánosa két hitoktató munkatársával, Lacival és Gyurival, sok érdekes és elgondolkasztató történetet mondott el nekünk. Felnőttnek és gyermeknek egyaránt adott új gondolatot, biztatást és megerősítést a szegények és rászorulókat támogatásával kapcsolatban.

A délelőtti előadás végén átadtuk nekik kápolnájuk makettjét, amelyet missziós önkéntesünk, Tancos Anna építészhallgató készített, és a tábor fiataljai állítottak össze. A kápolna-makett oldalára a tábor minden lakója egy-egy kis lapra üzenetet írt, némelyek még szép színes rajzzal is díszítették a „tégglájkukat”. Azóta a makett szerencsésen megérkezett Beregújfaluba, és helye majd az elkészült kápolna előterében lesz. (Az új projektről magazinunk 12. oldalán olvashatnak.)

A tábor missziós jellege minden nap más-más formában mutatkozott meg. A kis borsönyi falu lakói igen hamar felfigyeltek a sok zöldsapkas gyermek imádságos, mégis vidám jelenlétére, sőt a szentmiséken is többen részt vettek a faluból. Különösen a püspöki szentmiséket kísérte nagy érdeklődés. A kirándulás napján bemutatott szabadtéri szentmisét velünk együtt imádkozva állták végig a közeli panzió vendégei, dolgozói.

Nagy öröm volt számunkra, hogy szentmiséinken mindig több pap is koncelebrált. Sebastian atya mellett táborunk helyi segítője és pártfogója, Kemence plébánosa, Kelemen Zoli atya minden nap velünk volt. Meglátogatott bennünket a nagybárkányi csoport plébánosa, Nagy Richárd atya is. Nagy megtiszteltetést jelentett számunkra, hogy két püspököt is vendégül láthattunk: Márfi Gyula veszprémi érseket és Beer

Miklós váci megyéspüspököt. Mindketten régóta ismerik és támogatják a magyarországi gyermekmissziót, mindenkor nagy szeretettel és barátsággal fordulnak a kis missziósok felé. Már többször is részt vettek táborainkban, találkozóinkon, sőt egy-egy missziós csoport beiktatását is elvállalták - szívükön viselik a gyermekmisszió ügyét.

A tábor végén mindannyian megállapíthattuk: a magyarországi gyermekmisszió magja valóban jó földbe hullott; az elmúlt években igazán megsokszorozódott gyümölcsöt hozott mind a gyermekekben, mind a családokban.

K.M.

Az Év Ifjú Missziósai – Vándordíjasok

A Vándoríjat minden évben egy-egy fiú és lány nyeri el, akik az elmúlt tanév folyamán missziós munkájukkal, a környezetükben és a világmisszióban élő gyermekek iránti missziós elkötelezettségükkel, keresztyén tanúságtéző magatartásukkal, valamint a táborban nyújtott teljesítményükkel azt kiérdemlik.

A csoportkísérők már a tábor legelső napján javaslatot tettek a Vándordíj jelöltjeire. Az idén nagyon nehéz volt a döntés, hiszen több gyermek is nagyszerűen megfelelt a feltételeknek. Hosszas vívódás után született meg a végeredmény.

A 2011-2012. év vándordíjasai:
Oláh Barbara Nagybárkányból és
Kirsch Kristóf Szekszárdról.

Villanások a missziós gyermekcsoportok életéből

Bakonyjákó - Pápakovácsi

A Bosco Szent János nevét viselő Missziós Gyermek- és Ifjúsági Csoport tagjai ebben az évben is számos missziós programot szerveztek. Erről számol be Nyőgér Anna csoportkísérő.

Májusban zárándokútra indultunk, amelynek fő célja a Skapuláré felvétele volt Attyapusztán, és a zárándoklat felajánlása a bérháziak számára készülőkért. Rendhagyó keresztúti ájtatosságot imádkoztunk a karmelita nővérekkel. A szentmise után a szerzetes nővér tanúságtételét jól szívünkbe vésztük. Értjük, mit jelent a Skapuláré, és mi is ott tartjuk Jézus és Mária Szívének szent képét szívünk közelében.

A legfontosabb eseményt ezen a nyáron az új bakonyjaki plébános, Péter atya érkezése jelentette. Fogadására a missziósok nem csak köszöntővel, hanem a plébániát szebbé tevő munkájukkal és vidámságukkal is készültek. A missziósokhoz csatlakoztak egyetemista segítők is.

A falunkból elszármazó István atya ezüstmiséjén a missziósok zöld sapkában vonultak be a templomba, és szolgáltak ezen a szép eseményen.

Most, hogy véget ért a nyári szünet, összegezzük az elmúlt év munkáját, és újra kiválasztjuk az „Év missziósát”.

Országos Találkozó

és születésnap Máriaremetén

Immár harmadik éve megszokott látvány Máriaremetén a sok zöldsapkás kisgyermek, akik a Karizmák Ünnepeinek keretében tartják országos találkozójukat és a Szent Gyermekség Műve magyarországi újjáalakulásának születésnapját.

A rossz idő ellenére közel száz kis missziós érkezett szüleikkel, nagyszüleikkel és testvéreikkel együtt Szekszárdról, Főtről, Pásztórról, Rákosszentmihályról, Vecsésről, Nagybárcánýból és Rádról.

A napindító imát követően szokás szerint „misszióba indultak”, hogy a Karizmák Ünnepeinek látogatóit a déli közös imára hívják. Hagyomány, hogy a színpadon a déli harangszót követően a missziós gyermekcsoportok vezetik az Úrangyala imádságot és a missziós rózsafüzért. Az egyes földrészeket egy-egy rövid történettel vezettük be, ezzel is megjelenítve a nagyvilágban élő számtalan kisgyermek sorsát.

A Pápai Missziós Művek és a Szent Gyermekség Műve sátoraiban sok érdeklődő kapott tájékoztatást a világmisszióról, a konkrét projektekről, a csatlakozási és a támogatási lehetőségekről.

Makó

A makói csoport idei izgalmas „kistáboráról” Fidelis nővér, a csoport kísérője küldött beszámolót.

Minden napnak egy-egy kontinens volt a témája. AFRIKA napján Kenyában élő fiatalok meséltek arról, hogy milyen ott iskolába járni. Pólot festettünk, és a lányok haját befontuk afrikaiasan. ÁZSIA napján a korábbi Panchkui projektet elevenítettük fel. Egy indiai nővér, Jyothi segítségével száriba öltöztünk, egy másik vendég-nővér segítségével pedig a Szentföldre „zarándokoltunk”, megkerestük a térképen a Jézus életében bejárt legfontosabb helyszíneket. ÓCEÁNIA napját a Maros partján töltöttük. Ausztráliai vendégünk mesélt az ottani életről; kipróbáltuk a bumerángot is.

AMERIKA napján a kanadai öslakosokról tanultunk, majd kömbert építettünk és totemeket rajzoltunk. EURÓPA napján plébánosunk, Gábor atya a templomunkban vezetett körül és minden apró részletet megmutatott. Beszéltünk arról, hogy mit jelent missziósak lenni. Délután a gyermekek még a harangokat is megnézhették a toronyban. Szombaton egy közeli tanyára, Bogárcsókba mentünk, ahol régi népi játékokkal „parasztolimpián” vettünk részt.

Vasárnap a nagymise keretében 22 új misszióst avattunk. Ünnepi bevonulásunk elején kereszt haladt, majd az új missziós zászló. A fogadalmötétel után megáldottuk a prágai kis Jézus szobrot, amelyet a csoport újítt fel az elmúlt hónapokban.

A Váci Egyházmegye első SZGYM találkozója Mátraverebély-Szentkúton

A találkozóra Rádról, Máriabesnyőről, Fótról, Pásztóról, Vecsésről, Rákosszentmihályról és Nagybárcányból mintegy kétszáz missziós gyermek érkezett családjaikkal együtt.

Az ünnepi szentmise keretében Beer Miklós püspök atya 33 új missziós gyermeket iktatott be. Szentbeszédében a püspök atya arról beszélt, hogy nagy öröm gyermeknek lenni, s mi mindnyájan Isten gyermekei vagyunk. Az Egyháznak szüksége van a gyermekek kis imáira és áldozataira, hiszen így teljes a mi egyházunk.

A délutáni programban, mialatt a gyermekek csoportbeszélgetések, játékok során ismerhették meg egymást és a missziót, a szülők a misszióra való nevelésről hallhattak katekézist és tanúságtételt.

„Az egész nap a Szűzanya oltalmában telt el. Az öröm és boldogság napja volt, a közösség krisztusi szeretetének megtapasztalása és a missziós küldetés elmélyítése a gyerekek szívében” – írta beszámolójában Dancsák Viktor, a nagybárcányi Kis Szent Teréz missziós csoport vezetője.

Vecsés

2012. február 5–én alakult meg a Váci Egyházmegye legújabb Szent Gyermekség csoportja Vecsésen, az Irgalmas Jézus Plébánián. Sebastian atya 30 gyermeket iktatott be, jelenleg 34 fős a csoportunk, két csoportkísérővel – számolt be Frics Zoltánné, Szilvi.

Nagy öröm az egyházközség számára is a missziós gyermekek lelkesedése és aktivitása. Minden hónap 3. vasárnapján találkozunk, hogy együtt imádkozzunk, és egyre jobban elmélyítsük a missziós lelkületet. Konkrét missziós feladatokat tűzünk magunk elé. Az egyházközség felnőtt missziós tevékenységébe is bekapcsolódnak a kis zöldsapkás gyermekek, ami főleg az utcaapostolkodásból áll. Fontos, hogy megszólítsuk a Budapestről ideköltöző családokat és meghívjuk őket programjainkra.

Missziós csoportunkban a gyermekek maguk állítják össze „szabályaikat”, melyeket szigorúan be is tartanak. Elszántságukat bizonyítja, hogy egy lomtalanításkor kitett TV-készülék is szétszedtek, hogy a még használható alkatrészek árából gyarapíthassák a missziós adományokat. Imádkozunk értük, hogy ez a lelkesedés és szeretet embertársaik iránt életük során is megmaradjon bennük.

Szekszárd

A szekszárdi Szent József Katolikus Iskola missziós gyermekcsoportjának tevékenységéről Mayer Józsefné Pirooska, a csoport kísérője, aki a Pécsi Egyházmegye Szent Gyermekség Műve koordinátora, számolt be.

Ebben a tanévben már két csoportban működött a gyermekmisszió – tíz új taggal bővült. Iskolánk vezetése sok esemény kapcsán támaszkodik a missziósok segítségére, így a saját mellett a közösségi programokban is részt vállaltunk.

Karácsony előtt a Csedő-i Betlehemessel ajándékoztuk meg a kórházban fekvő gyermekeket, szüleiket és az ott dolgozó nővéreket, orvosokat. Januárban a hagyományos „háromkirályozással” esténként több családhoz is eljuttottunk. Az így összegyűjtött adományokat a gambiai gyermekek megsegítésére fordítottuk. Nagybőjtben Gyermekpassióval készültünk.

Egyik legjelentősebb esemény a szekszárdi missziósok életében a Csíksomlyóra induló Feltámadási Kereszt fogadása, őrzése, majd továbbadása. A feltámadási keresztet a Szent József Katolikus Általános Iskola két napig őrizte, majd a közös iskolai reggeli imán énekkel és imádsággal bocsátottuk útjára és kerékpáros zarándoklattal vittük tovább a Duna túloldalára.

Beregújfalu, ahol az Isten segítette az újrakezdést

A Szent Gyermekség Műve következő, 2012–2013-as évi nagyprojektje ismét a Kárpát-medencében élőkre irányítja figyelmünket.

A beregújfalusi cigánytáborban még a 90-es évek elején indult el a pasztoráció, ekkor az itt lakó cigányok maguk építettek vályogból egy kis imaházat – sajnos összedőlt. A cigánytáborban élők úgy mondták: „Összedőlt a templomunk, még az Istenünk is elhagyott.”

Michels Antal beregszászi plébános, esperes e közeli cigány közösségnek is lelkipásztora, nagy szeretettel beszél erről az „életrevaló népről”. „Nagyon fáj nekik, hogy nem volt hol összejönni. Így csak lakásokban lehetett szentmisét, és összejövetelt tartani.” Kérték tőle a cigányok: „Építsünk templomot! Meglátja atya, ha felépül a templom, többen leszünk!” – mondták. Mára már állnak az új, téglából épült kápolna falai; alapkövét Majnek Antal megyéspüspök áldotta meg egy évvel ezelőtt.

Majnek püspök úr meghívására Sebastian atya tavaly decemberben Kárpátalján járt, és ellátogatott Beregszászra is. „Nagy öröm volt találkozni az ott élő magyarokkal és a papsággal. Egyik nap Michels Antal plébános atya elvitt egyik filiájába, Beregújfaluba, ahol cigány testvérek élnek. Megdöbbenett, hogy a szentmisét egy családnál mutatuk be” – idézi fel. Ezzel meg is született

a döntés: a Pápai Missziós Művek, és ezen belül a Szent Gyermekség Műve missziós gyermekcsoportjainak következő nagyprojektje a beregújfalusi új kápolna támogatása lesz.

A kápolna az istentiszteleteken kívül közösségi terem is, ahol önkéntesek fognak foglalkozni a gyermekekkel, felnőttekkel; korrepetálnak és hittant tanítanak. „Építsünk templomot!” - volt az egyik missziós csoport rajzpályázatának nyertes alkotása. A tavalyi Év Ifjú Missziósa Vándordíj kitüntetettje Kozák Feri volt, „a templomépítő”. Ezek után már egészen természetesnek találtuk, hogy a Lélek a következő év nagyprojektjéül ezt a célt adta elénk.

Hívunk és várunk minden missziós lelkű embert, támogassák imáikkal és adományaikkal tervünket, hogy ennek az Istenre vágyó közösségnek mielőbb

megépüljön a kápolnája. Idén is megjelenik a PMM naptára, amelynek megvásárlásával hozzájárulhatnak a beregújfalusi kápolna befejezéséhez. Adományokat a 11600006-00000000-27778649 sz. bankszámlára lehet küldeni, de kérésre csekket is küldünk.

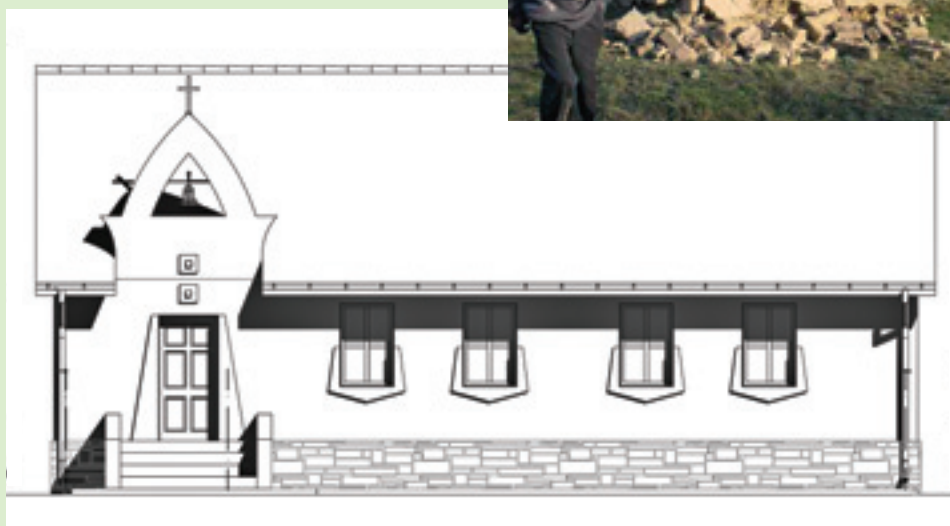
„Amennyire bennem kérdőjel volt, hogy mit lehet itt tenni, rájöttem, hogy az Isten segíti az újrakezdést. Újrakezd egy templomban, újrakezd egy népcsoportban, de újrakezd bennem is. Újra, mert rá kell ébrednem, hogy Isten gondoskodik az ő népéről. Hála érte!” – írta Tóni atya levelében.

K. M.

Gambia – Bwiam 2012. év nagyprojektjének lezárása

Idei célunk az volt, hogy az afrikai Bwiam misszióban élő gyermekek legalább naponta egyszer jó minőségű ételhez jussanak. A napi ebéd-költség gyermekenként 10,- Ft, tehát ahhoz, hogy egy éven keresztül ezer gyermeket tudjunk támogatni, mintegy 3.650.000,- Ft adományra volt szükség. A missziós gyermekek kis lemondásai és a missziók iránt elkötelezett nagylelkű támogatók jóvoltából kitűzött célunk teljesült.

A Szent Gyermekség Műve csoportjaitól, több magánszemélytől, plébániai közösségektől és egyházmegyéktől kapott egyéb célzott támogatásokból, valamint a 2012-es évi Gambia naptár eladásából a PMM elkülönített számlájára beérkezett adományoknak köszönhetően közel 4 millió forinttal tudunk a Bwiam misszióban élő gyermekek élelmezéséhez hozzájárulni. Ezúton is hálásan köszönjük minden gyermek és felnőtt áldozatvállalását.

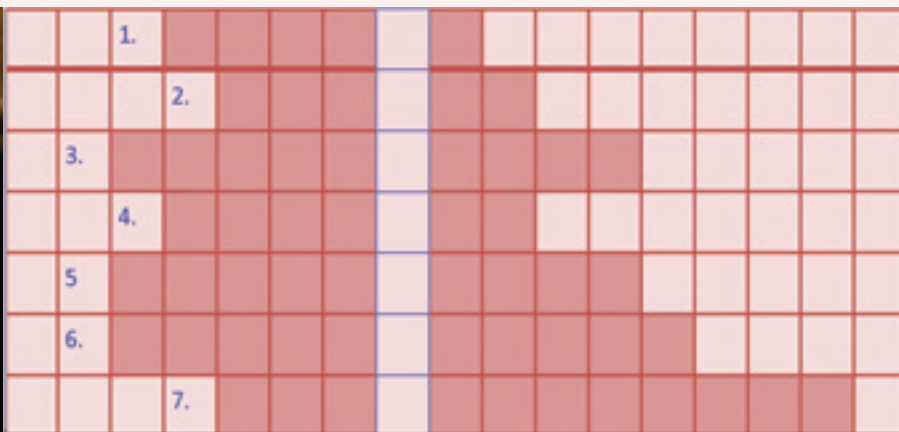

Rejtvény

„Kis imával,
kís áldozattal,
gyermek
segítenek
gyermeknek.”

Fejtsd meg a találos kérdéseket és megkapod a megfejtést!

1. Teremtény, de nem a földön él. Küldött, aki igazat beszél.
2. Ház, melynek alapja Krisztus békessége. Építőkövei maga Isten népe.
3. Füled be ne zárd előtte, szívedet is nyisd ki, így értheted meg igazán, s terem százszor annyi.
4. Melyik tor szólítja nevén a juhait?
5. Nem tévében, nem újságban, szívtől szívig terjedt, mégis sokan hittek benne, s hódoltak Istennek.
6. Tanultak, de nem padban, bár hajópadon ültek, és amikor veszedelmes viharba kerültek, elfelejtették a leckét, s majdnem elmerültek.
7. Jézus szerint itt van köztünk, mégis láthatatlan, határán útlevél nélkül léphetünk át nyomban.

A rejtvény helyes megfejtését
november 27-ig várjuk a PMM címére:

Pápai Missziós Művek

1223 Budapest,
Jókai Mór u. 14.

A pünkösdi rejtvény helyes
megfejtői közül
jutalmat nyertek:

Bálint Ferenc
(Forráskút)

Csohány Barbara
(Pásztó-Hasznos)

Orszáczki Dominik
(Mátrakeresztes)

A Hit éve elé: ... és semmi sem lesz lehetetlen nektek

„...ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, s azt mondjátok ennek a hegynek itt, 'menj innét oda', odamegy, s nem lesz nektek semmi sem lehetetlen.” (Mt 17,20)

A fiatalok közül sokan azt hiszik, annak érdekében, hogy nagy dolgokat teljesítsenek, netán csodákra legyenek képesek, több vagy nagyobb hitre van szükségük, mint amennyivel rendelkeznek. Jézus tanítványai is így gondolták, és kérték, hogy növelje a hitüket. Jézus azonban nem értett egyet velük, és azt válaszolta: „... Bizony mondom nektek, ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, s azt mondjátok ennek a hegynek itt, 'menj innét oda', odamegy, s nem lesz nektek semmi sem lehetetlen” (Mt, 17,20).

Jézus így mondta tanítványainak, és a Szentírásan keresztül most nekünk is, hogy nem az a fontos, mekkora a hitünk, hanem az, hogy mit tegyünk mustármagnyi kis hitünkkel, hogyan használjuk azt lehetetlennek tűnő helyzetekben.

Közelítsük meg a hit fogalmát Pál apostolnak a zsidókhöz írt levelével: „A hit pedig alapja annak, amit remélünk, bizonyítéka annak, amit nem látunk” (Zsid 11,1). Ez azt jelenti, hogy a hit folyamatos bizalom, hogy hiszünk

Istenben bármilyen nehézségek között is. Akkor is, amikor még nem láttunk bizonyítékot. A Bibliában Ábrahámot a hit hírnökeként ismerjük. Ábrahám teljesen bízott Istenben, abban is, hogy ad neki egy gyermeket, annak ellenére, hogy már nagyon öreg volt (Vö. Ter 18,10-11). Úgy bízott Istenben, hogy Izsákot, ezt a kései gyermekét is kész lett volna feláldozni Isten kérésére.

Számos más példa is van az evangéliumban, amelyek igazolják a hit erejét, mint például az asszony, aki már tizenkét éve vérfolyásban szenvedett és mégis meggyógyult. „Hallott Jézusról, azért átfurakodott a tömegen, és hátulról megérintette a ruháját. Így gondolkodott magában: ha csak a ruháját érintem is, meggyógyulok” (Mk 5,27-28). Ennek az eseménynek a végén Jézus azt mondta, „Leányom! A hited meggyógyított téged. Menj békével, és légy mentes a bajodtól” (Mk 5,34).

Láttunk szentírási példákat a nagy hitre, de tegyük fel most magunknak a kérdést: mi akadályoz minket abban,

hogy mustármagnyi hitünket tettekre váltsuk? A kétely és a félelem az, ami nagyon gyakran akadályoz minket abban, hogy hitünk szerint éljünk. A Biblia azt mondja, a félelmet és a kételyt távolítsuk el teljesen magunkból, hogy a hit jól munkálkodjon bennünk. „Mert aki kételkedik, hasonlít a tenger hullámaihoz, amelyeket felkorbácsol, és ide-oda vet a szél” (Jak 1,6).

Jelenleg olyan világban élünk, ahol kételyek és félelmek vesznek körül. Az idén a Missziós Világnap alkalmából a Szentatya arra hív bennünket, hogy bízzunk az Istenben, és hogy szóval és tettekkel tegyünk tanúságot hitünkről a felebarátaink előtt itt és világszerte.

Legyen gyümölcsöző ez a Hit Éve mindannyiunk számára!

Maria Blandina ssps nővér

A tizenhét ifjú „hálaéneke” a tüzes Kemencében...

Nagyonis tüzes volt az a Kemence, ahová a Szent Gyermekség Műve idei nyári táborát szervezte Sebastian atya és Kelemen Zoltán atya. Mintegy 150 gyermek és fiatal gondol vissza szép emlékként erre az augusztusi hétre, amit a börzsönyi faluban, Kemencén töltöttünk sok-sok nevetéssel, jobbnál-jobb játékokkal, vadregényes túrákkal...és ami a legfontosabb: a barátokkal. A szélrózsa minden irányából érkező gyermekeket, fiatalokat a közös élményeken túl a közös cél is összehozza. Hogy mi ez?

Az a tűz, amely számunkra Kemencét is lángolóbbá tette. Tizenheten ugyanis összefogtunk, képviselve az ország valamennyi missziós fiatalját, hogy élő közösséggé formálódjunk, mint a Szent Péter Apostol Műve magyarországi csoportja. Közülünk többen a 2009-ben újjászülető Szent Gyermekség Művének „veterán” tagjai, így az ott megélt missziós szeretet és felelősség lendületével váltak a SzPA tagjaivá. Bátran és boldogan állíthatom, hogy mindnyájan – nemcsak a régiak – a gyakorlatból nőttünk közösséggé. Ahogy annak idején az Egyház maga is.

Mindannyian, a magunkét hozzátéve jól sütöttünk ki Kemencén is: a liturgia zenésztábjára és a csoportkísérők segítői voltunk, programok lebonyolításában vettünk részt. Az egész napos túrán például a hazafelé vezető úton akadályversenyt, missziós kalandpályát alakítottunk ki a gyerekeknek a hajdani kisvasút és a patak mentén. Nevetéstől volt hangos minden esténk, amikor a Legyen Ön is misszionárius c. játék kérdéseit (és válaszait) megláttuk, vagy a Ki mit tud?–on szurkoltunk egymásnak.

Meghívott vendégeinknek, Márfi Gyula érsek atyának, Beer Miklós váci püspök atyának, Kelemen Zoltán atyának általunk készített ajándékokkal fejeztük ki hálánkat részvételükért, Michels Antal atya és két kísérője pedig a jövő év missziós céljának, a beregújfalusi kápolnának makettjét vitte haza ajándékunk gyanánt, amit a tábor valamennyi lakójának egyéni üzenete díszít, és a SzPA ügyes papírpítészei állítottak össze. Ezekon a látványos, látható tetteken kívül, ki tudja, mennyi-mennyi háttérben megbúvó, belső szobában maradó szolgálat volt!

Tele lelkesedéssel beszélünk a jövőről, ötleteinkről, például az első, őszi találkozásunkról. És hogy még mi mindenről, az egyelőre maradjon a mi titkunk!

Fonay Emese Veronika

Egy édesapa gondolatai a Hit Éve kapcsán

Rólunk, világi hívőkről szeretnék egy pár szót szólni, és egy pár gondolatot megosztani a kedves olvasókkal.

A II. Vatikáni zsinaton fogalmazódott meg, hogy minden megkeresztelt ember meghívást kapott az általános pásztorságra, ezért kötelességünk az Örömhír továbbadása. Ha életünket áthatja Jézus tanítása, az örömhír, hogy Isten szeret bennünket és halálunk után hazavár az Ő országába, akkor talán a környezetünkben felfigyelnek ránk. Azonkívül, hogy gyakoroljuk az irgalmasság testi és lelki cselekedeteit, meg kell kérdeznünk magunktól, hogy mit tehetnénk még felebarátainkért. Elsősorban a ránk bí-

zottakért a családi környezetben, de az élet más területén is. Nekünk világiaknak kell megpróbálnunk vonzóvá tenni a keresztény életet.

Engedjük, hogy Jézus használjon bennünket. Keressük a feladatainkat, amelyeket nekünk kell megtennünk a magunk helyén. Kicsinységünk ellenére a mi apostolkodásunk is fontos Isten tervében, hiszen a világiak szerepe más-sal nem helyettesíthető.

Missziós küldetésünket csak úgy tudjuk teljesíteni, ha folyamatosan törekszünk az életszentségre. Jézus tanítása elgondolkodásra és igazságkeresésre készíteti a mai kor emberét is.

Az Egyháznak és Jézus tanításának van igazi mondanivalója és abszolút jövőképe mindannyiunk számára, fiataloknak, időseknek, egészségeseknek, betegeknek egyaránt. Hitünkről és reményünkről beszélnünk kell nekünk világiaknak is, Jézusra és tanítására kell mutatnunk életünk példájával, szeretetünkkel.

Veres András püspök gondolataival szeretném befejezni: "A misszió Istentől kapott küldetése minden kereszténynek. S elő kell vele állnunk, akár alkalmas, akár nem."

id. Varga László
Pápakovácsi

A keresztben élet van

A perui Ines nővér már nagyon fiatalon felismerte, hogy Isten valami különöset tervez vele. Amikor azután megismerte „A harmadik világ szegényeinek szolgálói” örömtől sugárzó missziós nővéreit és az árva gyermekeket, akikkel ez az egyházi mozgalom foglalkozik, felismerte ebben személyes útját. Ezt a Mozgalmat 1983-ban Giovanni Salerno atya alapította, aki előtte 18 éven keresztül dolgozott a perui Andok területén, mint pap és misszionárius orvos.

„Mi hasznára van az embernek, ha az egész világot megszerzi is, de lelke kárát vallja?” Máté evangéliumának erre a versére (16,26) szegeződtek szemeim a hivatástisztázó lelkigyakorlat utolsó napján. Minden nagyobb motiváció nélkül, fiatalos kíváncsiságom vezetett arra, hogy elmenjek „A harmadik világ szegényeinek szolgálói” nevű egyházi mozgalom lelkinapjára. Ezen a napon felismertem, hogy milyen szegény és boldogtalan a mi világunk. A bibliai szavak nyílként hatoltak be a szívembe. Felismertem lelkem értékét; az irgalmas Úr elvetette benne hivatásom magjait: ettől a pillanattól kezdve lelkem nyugtalan volt, Isten után szomjazott.

Az árvák és sérült gyermekek megpillantásakor, akikkel ez a mozgalom törődik, úgy tűnt nekem, hogy az Úr azt mondja: Szomjazom a szeretet, szomjazom a figyelmesség után... Megadatott nekem a szerencse, hogy megismerhettem a missziós nővérek munkáját: az arcukról a szolgálat öröme sugárzott.

Kis idő múlva elhatároztam, hogy én is misszionárius leszek. Teljesen tudatában voltam annak, hogy egy ilyen döntés áldozatok, meg nem értés, kísértések sorát hozza magával. A mozgalom egyik papja mondta: „Az ördög semmit nem gyűlöl jobban, mint egy fiatal azon kívánságát, hogy Istennek ajándékozza életét; mindent megpróbál, hogy távol tartsa őt a hivatásától”. Nem maradt el az ellenállás sem: szüleim nem

fogadták el hivatásomat, úgy gondolták, még túl fiatal vagyok ehhez. De az a gondolat, hogy Szűz Mária épp annyi idős volt mint én, amikor kimondta az Igen-t, megerősített. Miért ne mondhatnék én is ebben a korban az Úrnak IGEN-t? Végülis szüleim beleegyeztek, és így „megérkezett a nyers fatörzs az asztalosműhelybe, hogy az Úr megfaragja”.

14 évesen lettem jelölt. Közeledett az általam annyira óhajtott beöltözés nagy napja. Mielőtt az Úr a vállamra tette a keresztet, megvizsgálta iránta való szeretetemet, ugyanúgy, ahogy Szent Pétert megkérdezte: „Szeretsz-e engem?” Két héttel beöltözésem előtt az Úr magához szólította édesapámat. Megértettem: a kereszt útján kívül nincs más lehetőség az égbe eljutni. Regulánkban olvastam egy idézetet Kempis Tamás „Krisztus követése” c. könyvéből: „A keresztben van számos erény összessége; a keresztben van a szentség beteljesülése”. Eme nehéz csapás által azonban megtapasztaltam, milyen szép a közösségi élet, ha az ember a másik terhére hordozza, ahogy Pál apostol írja: „Ha szenved az egyik tag, valamennyi együtt szenved vele...” (1Kor 12,26).

Ha néha-néha eszembe jutnak azok a csodatettek, amiket az Úr véghezvitt bennem, megkérdem magamtól, mi az, ami napról napra erőt ad nekem. Honnan kaptam a hivatásomat, én, aki semmit sem tudtam a teológiáról? Alapítónk, Giovanni atya írja: „Az Eucharisztia az egyház motorja és így a szegé-

nyek szolgálai mozgalomnak is. A szentmise hajt minket, hogy kövessük Jézus Krisztust, hogy életünkben megtört kenyeret készítsünk; a napi szentségimádás órájában kipihenjük magunkat. Jézus ad nekünk olyan szívet, amely képes arra, hogy felismerjük Őt a szegényekben.”

Őszintén mondhatom, az én lelkemnek is az Eucharisztia a motorja. A szentmisében és a napi szentségimádásban erőt merítek, hogy keresztemet hordozni tudjam, hogy örömmel szolgáljak; itt kapom a kellő bátorságot, hogy életemet átad-

jam, hogy megtört kenyér lehessenek mások számára, mialatt én morzsáról morzsára elfogyok Istenért, az egyházért, a lelkeért, szegényeinkért és árváinkért.

Most 21 éves vagyok és letettem első fogadalmaimat a mozgalomban. Életem végén úgy fogok az Úr elé lépni, ahogy vagyok: „egy haszontalan szolgáló”, aki megtette amit tennie kellett.

Fordította:

Szabó Bernadett
(Forrás: Allewelt)

MISSZIÓS MISESZÖVETSÉG

A VERBITÁKNÁL

Drága kincs önmagunk és mások számára.

„Az Eucharisztia Jézus üdvöztető jelenléte a hívők közösségében, és mint lelki táplálék az Egyház legdrágább kincse, amit csak magáénak mondhat történelmi zárandokútján.”

(II. János Pál pápa: Ecclesia de Eucharistia 9)

A szentmise az a kincs, amelyben Jézus Krisztus érted és értem, vagyis értünk ajánlja fel önmagát az Atyaistennek. Az igazi áldozatos szeretet iskolája, amelyben általa és vele együtt imádkozhatunk önmagunk és mások szükségleteiért. Élő és elhunyt szereteteinket azzal ajándékozhatjuk meg, hogy mindennap misét mondatunk értük.

A miseszövetségi tagság által napi hét szentmisében ajánlhatjuk Istennek a hozzánk közel állókat. A miséket verbita missziós atyák mondják a világ különböző tájain.

Bankszámlaszám:

11600006-00000000-12713314

A miseszövetségbe lépés egyszeri 7000 Ft-os hozzájárulással történik, mellyel a szegény országok missziós munkáját segítjük.

További információ és csekk igénylés:

Isteni Ige Társasága – Missziós Titkárság • Burbela Gergely svd
9731 Kőszeg, Park u. 1. • verbita@verbita.hu • 06-30/418-9196

HASZNÁLT MOBILOK A MISSZIÓ JAVÁRA

Fiók, szekrény, doboz – azok a helyek, ahonnan a legtöbbször kerülnek elő használt mobiltelefonok. Időnként a kukába is kidobjuk őket, megfeledkezve arról, hogy veszélyes hulladéknak számítanak. Van olyan vállalatok, amelyek megjavítják vagy újrahasznosítják a mobilokat. Ezek a javított telefonok kerülnek a fejlődő országokba, ahol az emberek még hosszú ideig használhatják azokat. A hozzánk beérkező mobilokat egy ilyen céghez továbbítjuk. A telefonokért cserébe kapott összeg a verbita atyák és testvérek missziós munkáját segíti Magyarországon és a világ más országaiban.

Nagyon fontos, hogy a mobiltelefonokhoz akkumulátor is tartozzon!

A telefonokat a következő címre lehet küldeni:

ISTENI IGE TÁRSASÁGA:

MISSZIÓS TITKÁRSÁG

- 9730 Kőszeg, Park u. 1.
- 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

Bővebb információ:

- Telefon: 06-30/418-9196
- verbita@verbita.hu
- www.verbita.hu

Lap apostolokat keresünk!

Magazinunk terjesztéséhez szeretettel várjuk nagylelkű adományozóink és támogatóink jelentkezését. Fontosnak tartjuk, hogy a magazin missziós elkülete, a világmisszió hírei eljussanak mindazokhoz, akik szívesen olvasnák a jövőben kiadványunkat. Jelentkezésüket az alábbi elérhetőségeken várjuk:

P. Benvin Sebastian svd

Pápai Missziós Művek, 1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.

e-mail: pmmmisszio@gmail.com

Belső erő és kiegyensúlyozottság

Bernadette Scheckert, az osztrák diáklányt meglepte a bangkoki nyomorgyedekben élő fiatal nők életereje. Egy missziós-projekt alkalmával tett látogatása során ugyanis nem csak a nyomort ismerte meg. Az ott élők emberi nagyságot tanítottak neki.

Eleinte sokkolt Thaiföld látványa, „turistáknak való Disneyland”, – gondoltam. Minden ismeretlen megismeréséhez időre van szükségünk, és csak lassan értettem meg, milyen kihívást jelentett számomra Thaiföld. 3 hónapot töltöttem az országban, leginkább a Bangkokban átélt élmény érintett meg.

Az Ausztriában működő Pápai Missziós Művek, – a Missio – által találtam kapcsolatot egy „Soon Klang Thewa” nevű projekthez, amelyet a jezsuita szerzetes, Alfred Bonningue indított el 1957-ben. Munkatársai a szegény családok gyermekeinek képzését segítik elő. Így például a szervezet fenntart egy bölcsődét és egy óvodát is. Ezenkívül a szülőknek rendszeres találkozókat tartanak, és arról beszélnek, milyen fontos az, hogy törődjenek gyermekeikkel és támogassák képzésüket, mert ezzel a biztos jövőt teremthetik meg a számukra. A projekt munkatársai állandó kapcsolatban vannak a családokkal, hetente meglátogatják őket. Egy ilyen

napra hívtak meg engem is. Ezúton ismerhettem meg néhány családot.

Nehezemre esik ezt az élményt szavakba önteni. Az ottani emberek szívből jövő barátsággal, nyíltsággal és szeretettel fogadtak engem. Minden egyes személy iránt, akiket megismerhettem, mély tiszteletet érzek. Ha mindent leírnék, szétfeszítené a kereteket, de szeretném elmesélni egy pár benyomást. A „Soon Klang Thewa” gyerekei óta támogatja Sorinát, a diáklányt. Meglátogattuk, és ő büszkén vezetett be minket szűk kis lakásába, amely egy konyhából és egy lakószobából áll. Itt él négytagú családjával, folyóvíz és minden egyéb infrastruktúra nélkül. A padlón ültünk. Sorina gyümölccsel kínálta minket, és élénken érdeklődött ausztriai életemről.

A projekt munkatársai egy másik nyegedbe is elvittek. Az emberek azonnal felismertek minket. Egy zöldségárusnő megkérte a „Soon Klang Thewa” munkatársait, hogy látogassák meg a ba-

rátnőjét is, mert sok sorscsapás érte, kemény életet él. Így hát követtük őt egy szűk, egyre sötétebb utcába, míg végre egy bádogkunyhó elé érkeztünk, amelynek falán nagy nyílás tátongott. Egy kisfiú pislogott ki zavartan a kunyhó belsejéből. A padlón két kisfiú görnyedt a házfeladat fölött. A sötét helyiség egyik sarkában egy öregember állt, valószínűleg a nagypapa. Közben odalépett egy fiatal nő, aki a gyermekek nagynénjeként mutatkozott be. Az arca sugárzott, mialatt karjára vette a legkisebbet – akinek a sok ismeretlen arc láthatólag gyanús volt. A gyermekek anyja már sok éve elment, és csak szórványosan tűnik fel, - meséli a fiatal nő, ezért most ő tördök a gyerekekkel. A nővére ugyanis kábítószerfüggővé és prostituálttá vált. Természetesen a nagypapa is segít, ahol tud, de a szükség nagy és a pénz mindig kevés.

Így élnek öten a nem egész tíz négyzetméteres szobában. Mégis a gyerekek nagynénje belső erő és kiegyensúlyozottságot sugároz – ezt egyszerűen nehéz leírni. Ez üzenet számunkra: egy látszólag kiút nélküli helyzetben se felejtünk el mosolyogni és élünk a mában, ahelyett hogy a holnap gondjaitól rettegnénk - ez számomra az igazi nagyság és olyan pillanat, amelyért végtelenül hálás vagyok.

Természetesen megkérdeztem magamtól, hogyan segíthetnék ezeken az embereken, mivel nyíltságuk és mosolyuk által ők nekem nagyon sokat adtak nehéz helyzetük ellenére! Hálás vagyok a megélt élményeimért, és beszélek

a szükségükről, és azokról az emberekről, akik támogatják őket és jövőt adnak nekik.

Egy másik Thaiföldet éltem meg, mint amit az ember az utazási irodákban levő plakátokról és filmekből ismer. Egy olyan országot, amelyben az embereknek szükségük van a mi segítségünkre, de akiktől – mindenek ellenére – mi is sokat tanulhatunk az életről és a boldogságról.

Fordította:
Szabó Bernadett
(Forrás: Allewelt)

Jöjj, légy világosságom!

11. Világmisszió Országos Ünnepe

a Budai Ciszterci
Szent Imre-templomban

2012. október 13.

- 9.30 Bevezető program, közös éneklés
- 10.00 Köszöntés – Juhos Ferenc svd verbita provinciális és Benvin Sebastian Madassery svd a Pápai Missziós Művek vezetője
- 10.30 Kölcsönös misszió Indiában: Tanuljunk egymástól a Hit Évében – dr. Kránitz Mihály előadása
- 11.30 Szentmise és misszionárius-diakónus szentelés.
Főcelebráns: Bosák Nándor debrecen-nyíregyházi megyéspüspök
- 14.00 Indonéz kulturális műsor
- 15.00 Boldog Teréz anya (színdarab) – a Szent Gyermekség Műve programja
- 16.00 Legyetek tanúim... Braziliából érkezett katolikus közösség programja
- 16.30 Missziós tapasztalatok Braziliában – Hurgói Sándor svd beszámolója
- 17.00 Záróima az ifjúsági világmissziósok vezetésével

Mindenkit szeretettel várunk!

Szervezők:

Istenei Ige Társasága
verbita misszionáriusok

Pápai Missziós
Művek

Cikkeinkről bővebben
olvashatnak
a WWW.PAPAIMISSZIO.HU
weboldalunkon.

Fedezzük fel újra a hit örömét!

Missziós VASÁRNAP

2012. október 21.

Hittérjesztés Műve

Szent Péter Apostol Műve

Szent Gyermekség Műve

Missziós Unió

www.papaimisszio.hu

Papai Missziós Művek
1223 Budapest, Jókai M. u. 14.